

TWEEHONDERDZEVENTIGDUIZEND

Is het leven
Sterven
een cijfer of getal?

De netto royalty's uit de verkopen
zullen als accent ten goede komen
aan de dementerende mens.

© 2018 B. Jehee / Uitgeverij U2pi

Titel: 270.000

Auteur: Bert Jehee

Fotoproductie en vormgeving: Tina Jehee

Voorwoord: Annelies de Wit

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag

Website uitgever: www.jouwboek.nl

ISBN: 978-90-8759-735-1

NUR: 373

Alle genoemde namen in mijn gedichten zijn uiteraard fictief en stroken derhalve niet met de werkelijke namen om reden van privacy.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

DEMENTIE

Bij elke ontmoeting zie je het verlies van decorum en passie
bij de dementerende mens en voel je de koele herfstwind van
de vergankelijkheid, de regen van wanhoop en tranen.

Bert Jehee

VOORWOORD

Ik ben werkzaam als verpleegkundige op een gesloten psychogeriatrische afdeling in Den Haag. In mijn hele werkzame leven heb ik altijd gewerkt met bewoners/cliënten met de diagnose dementie.

Al heel vroeg wist ik dat ik in de gezondheidszorg wilde werken, en na het volgen van opleidingen en de nodige stages heb ik dan ook gekozen voor de psychogeriatric.

Wat mij bijzonder aantrekt in deze specifieke tak, is de persoonlijke omgang met de cliënten. Natuurlijk is het belangrijk om op de hoogte te zijn van de theorie en de belangrijkste feiten. Maar de individuele zorg en aandacht die de cliënten A en B nodig hebben staat niet beschreven in de literatuur.

De mens is uniek, zo ook de zorg voor de dementerende mens onder ons, die net zo uniek is als ieder ander mens om ons heen. En natuurlijk staat de cliënt centraal met zijn of haar zorgvraag, maar ook de zorg voor de familie en dierbaren rondom de cliënt heeft de aandacht nodig. Het is niet niks om je ouder of familielid achter te moeten laten in een instelling.

Om hier een bijdrage aan te kunnen leveren is voor mij de uitdaging. Voor de tijd die de cliënt/bewoner op de afdeling verblijft wordt de afdeling zoveel mogelijk als een “thuis” gemaakt. Dat betekent voor mij dat ik te gast ben in het huis van de bewoner en ik aldaar mijn werkzaamheden mag uitvoeren. Waar ik het meest mee te maken heb in mijn werk en de zorg rondom de bewoners/cliënten is het afscheid nemen.

Het is het afscheid nemen van verschillende dingen, wat voortkomt uit een achteruitgang van de dementie. Uiteindelijk komt het definitieve afscheid wat in veel gevallen ook een bevrijding kan zijn. Om hier deel van uit te mogen maken geeft mij voldoening en de energie om verder te gaan.

Helaas met alle bezuinigingen die maar niet op lijken te houden komt de zorg onder hoge druk te staan. De tijd die je graag wilt besteden aan die unieke bewoner/cliënt en familie wordt steeds minder en minder. En dat is erg jammer, want juist deze zorg is zo hard nodig.

Maar voor alsnog zou ik niet anders willen dan dit werk te blijven doen. Ik koester de mooie momenten die ik krijg van de bewoners/cliënten en gelukkig komen die dagelijks voor. Ik zou er een boek over kunnen schrijven.

Annelies de Wit
Coördinerend verpleegkundige
Oostduin

IK HAD JOU NOG ZOVEEL TE VERTELLEN

ER IS EEN SAMENLEVING
IN EEN SAMENLEVING
ONZE SAMENLEVING
WAAR MEN LEEFT
IN DE SCHADUW VAN LICHT
DE WURGENTE GREEP
VAN ONTREDDERING

Gedichten
Bert Jehee

TWEEHONDERDZEVENTIGDUIZEND

Is het leven
Sterven
Een cijfer of getal?

Vraag het
Aan hen die balanceren
Op de kantlijn van de tijd

Vraag het
Aan hen die zoeken
Naar het hoe en het waarom

Vraag het
Aan hen die dwingend lijden
Met de pijn als observant

Vraag het
Aan hen die roepend zwijgen
In het restant van het beloop

Vraag het
Aan hen die wachten
Zonder enig perspectief

Vraag het
Zodat wij ook weten
Het chronische verdriet
Van onmacht en vergeten.

IN DE ONDERGRONDSE VAN HET LICHT

Er klinkt een klank van droefenis
In de ondergrondse van het licht
Waar de koppeling van dood en leven
Slechts een stapje voorwaarts is

De versteende poppen als reptielen
Door hun schaduw begeleid
Schuiven als verdwaasde schimmen
Door de onderstroom van tijd

De arme stakkers velen in getal
Moe van het alsmaar wachten
Het verloren motoriek
Namen en gedachten

De vele zorgelijke ogen
Eenzaam en vaak oeverloos verward
Vragen al zoekend onze aandacht
Voor hun bodemloze smart

Zij de onschuldigen moeten lijden
Door de gesel van het lot
Zonder rechten zonder kansen
Met de deuren in het slot.

NOG ZOVEEL TE DOEN

We hadden nog zoveel
Zo heel veel willen hopen
Dwalen door gelukkig zijn
Met liefde en gevoel
Cohesie en vertrouwen
Zoveel leven samen houden
Wandelen op de regenboog
Op de kleuren die wij bouwden

We hadden samen nog zoveel
Containers vol met plannen
Kleine grote toekomstdromen
Maar er was geen tijd genoeg
Voor slingers en confetti
Geen enkel perspectief
Om de uitslag te negeren
Het was de wereld op zijn kop
Een koude douche als kogelbrief.

ZIJ

Zij was jong de denktank en het brein
Het spirituele wonderkind
Die het leven wel zou maken
In alles het accent
Zowel in vriendenkring als zaken

Er was geen spoor van tegenlicht
Geen symptomen van transitie
Waarvan men zeggen zou en denken
Dit is herkenbaar relevant
Om aandacht aan te schenken

Niets was vreemd zelfs niet het moment
Toen zij verstrooid haar tas vergat
Bij de halte van lijn acht
Toen zij off piste ging
En nergens meer aan dacht.

ILLUSIE

Als de illusie
Vervliegt
Van jaren naar dagen
De toekomst
Geen antwoord
Meer geeft
Dan?

Als het geheugen
Verkramp
En langzaam
Verdamp
In woorden
Die stemloos zijn
Dan?

Als de wil en het leven
Geen vrienden meer zijn
En het licht zich verschuilt
Om de avond te doven
Dan is het tijd
Om te geloven
Dan?

Dan heb je reden
Te huilen
Dan is alles voorbij
Waarvoor je eens hebt gestreden
Je hart hebt verpand
Dan is alles verleden
Dan?

HET PLUISJE

Het was een pluisje op de wind
Als een stofje neergestreken
Op het plaid dat haar behoedt
Tegen koude als een warme wollen deken
Zij vermoedt dat het een vlinder is
Een bijzonder exemplaar
Die uit het niets gevallen
Alleen gekomen is voor haar
Haar handen spastisch dubieus
Van het langzaam vegeteren
Proberen de vlinder
Want dat moet het zijn
Voorzichtig te toucheren
Maar ach was het een vogel
Op het puntje van haar kleed
Dan nog zal het haar niet lukken
Om op slechts een handje breed
Het pluisje van haar plaid te plukken.

PLAKKEN EN LAGEN

Grijs van grauw
In plakken en lagen
Blokken en brokken
Splinters en flinters
Snippers en scherven
Een vrouw in restanten
Iets meer dan de helft
Die niet wist wie ze was
Op haar sloffen
En schamele jas

Slechts in
Plakken en lagen
Blokken en brokken
Splinters en flinters
Snippers en scherven
Mijn vriendin
Als dwalend zand
Reeds op weg voor weken
Naar daar waar zij genezen zal
Van alle ellende en gebreken.